

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๙๑/๒๕๕๙ ศาลจังหวัดอุบลราชธานี
ศาลปกครองอุบลราชธานี

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีที่เอกชนผู้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินมือเปล่า โจทก์ ยื่นฟ้อง วัด จำเลยที่ ๑
เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี จำเลยที่ ๒ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี จำเลยที่ ๓ และ
กรมที่ดิน จำเลยที่ ๔ อ้างว่าเจ้าพนักงานที่ดิน จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ออกโฉนดที่ดิน
เลขที่ ๙๔๘๕ ให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทับที่ดินของโจทก์ทั้งแปลง ขอให้
พิพากษาหรือมีคำสั่งว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ ห้ามจำเลยที่ ๑ และบริวารเข้าเกี่ยวข้อง กับให้
จำเลยที่ ๑ ไปขอเพิกถอนโฉนดที่ดินกับให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ ร่วมกันเพิกถอนโฉนดที่ดินที่ออก
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ส่วนจำเลยที่ ๑ ให้การว่า ที่พิพาทเป็นที่ธรณีสงฆ์ของจำเลยที่ ๑
และการออกโฉนดที่ดินเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีสิทธิในที่พิพาท ขอให้ยกฟ้อง
จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ให้การทำนองเดียวกันว่า การออกโฉนดที่ดินพิพาทเป็นไปโดยชอบด้วย
กฎหมายแล้ว ขอให้ยกฟ้อง เห็นว่า แม้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้จะเนื่องมาจากการออกโฉนดที่ดิน
เลขที่ ๙๔๘๕ ซึ่งโจทก์อ้างว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยออกทับที่ดินของโจทก์ แต่การที่ศาล
จะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ เพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาทตามคำขอของโจทก์
ได้นั้น จำต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินของโจทก์หรือจำเลยที่ ๑
เป็นสำคัญ กรณีจึงเป็นคดีที่โจทก์ขอให้รับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินพิพาท อันเป็นคดีพิพาท
เกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม